

**J. Rozpędowski, Cz. Lasota, B.
Miszekiewicz, J. Kaźmierczyk**

Legnica - Zamek

Informator Archeologiczny : badania 5, 190

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

LEGNICA - Zamek

Instytut Historii Architektury
Sztuki i Techniki Politechniki
Wrocławskiej

Badania prowadzili: architektoniczne -
doc. dr J. Rospędowski, archeologiczne -
mgr Cz. Lasota, antropologiczne - doc. dr B.
Miszkiwicz, konsultacje dr J. Kaźmierczyk.
Finansował WKZ we Wrocławiu. Pierwszy sezon
 badań Grodzisko i omentarzyno wczesnośred-
niowieczne, późnoromańska kaplica zamkowa.

Prace ratownicze związane z konserwacją relikwów późnoromań-
skiej kaplicy zamkowej. Projekt konserwatorski przewiduje wykonanie
wykopu pod fundament pawillonu dookoła całej budowli. W bieżącym ro-
ku badaniami objęto teren położony na północ i wschód od obiektu,
o powierzchni 200 m².

Uzyskane materiały stanowią cenne uzupełnienie dotychczas wy-
dobytych źródeł z legnickiego grodu. Najniższe należały relikwity dREW-
niano-ziemnego wału. Uchwycono go na szerokości 19,5 m, przy czym od-
słonięto tylko jedno lico. Został on wzniesiony w dwójakiej konstruk-
cji. Ławę i podwalinę zbudowano ze skrzyń wypełnionych materiałem
ziemnym. Natomiast górną część wału z naprzemian zalegających warstw
drewna /ruszt/ i ziemi. W przekroju pionowym przypomina ona ściśle
przylegające do siebie stopy. Odsłonięte lico przed pożarem zabez-
pieczał płaszcz gliniasty. W celu zapewnienia odpowiedniej stabilności
tego umocnienia obronnego, w podwalinie zastosowano słupy i haki.

Na podstawie wydobytej z niego ceramiki jest datowany na X/
XI w. Jeszcze zapewne w XI w. wał częściowo spłonął. Ślady repara-
cji zostały odkryte w obrębie ławy. Następny poziom osadniczy reprezen-
tują dwa plecionkowe budynki mieszkalne z paleniskami, pochodzące
z XI/XII w. Na zabudowę mieszkalną nawarstwiło się kolejno omenta-
rzyno.

Wyeksplorowano 13 pochówków bez wyposażenia. W jednym z gro-
bów zmarły spoczywał w pozycji skurozonej, a jamę nakrywał bruk ka-
mienny. Zbadane częściowo omentarzyno niewątpliwie wiąże się z ka-
plcią św. Benedykta, wymienioną po raz pierwszy w dokumencie z 1149 r.
Kaplica a wraz z nią nekropola funkcjonowały zapewne do 1220-30 r.,
kiedy to teren grodu przeznaczono pod budowę późnoromańskiego zamku.

Leżące ponad omentarzyno nawarstwienia wiąże się z budową
i użytkowaniem kolejnych faz zamku. Badania architektoniczne, uści-
śliły rzut późnoromańskiej kaplicy, a także zarejestrowały mury wią-
żące się z jej gotycką rozbudową.